

Vers

Vetró Ferenc

*Tekintetembe befut a táj
mint egérlyukba a nagy-nagy elefánt
s az utcasorban eltéved egy ház*

*látom: a tél ismét permetez
s szitává lövi utcánk falát
mint katonák a lég páncélját*

*az égen a nap továbbmászik
s a tócsák tengerré szűrik a fényt
a gyárkapun hangyák zaja ómlik*

*roskatag vállukra fészkel a tény
s újjukon másznak az ég fenekén
boldogok: megtalálták életük lényegét*

Amikor egyszer nálam voltál

Vetró Ferenc

*úgy éreztem, hogy nevedet sokáig tanultad
mint csöppség lassan a téveteg tipegést
hogy szobámból nem hordják el szavaidat
mint port a nyárrá érett szél-mezők*

*úgy éreztem hogy az időből virág nyílik
mint végtelen határdúlók tövében a szarkaláb
hogy minden szó mely ajkadról levált
örökre mint kép szobám falára talált*